

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 185. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm6675/facsimile.pdf (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

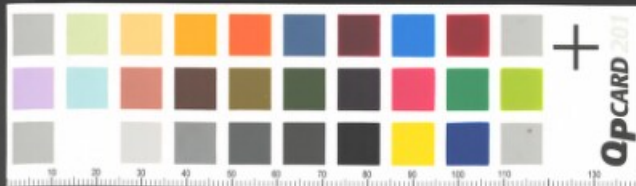
[Læs CC0-erklæringen](#)

mark, i Salen hvor man drak hans Gravøl, med Kieppene, som han sagde gif for hans Ledfagere, med Bøgeret i Haand som Etænder, med det dragne Sværd og de blodige Finger-Ender; videre, det fornaglede Sværd, de drukne, tumlende Glasfer, Omhænget med Krogene spændt over de Sovende, den blussende Brand, den luende Sal, den sunkne Galb, Sværd-Byttet i Fjengs Seng-Kammer, og Tyrannens Fald for sit eget Sværd; alt Dette havde den store Mester med vidunderlig Kunst afbildet paa dette Klæmpe-Skjold, saa hver Ting havde faaet sit Tegn, hver Gierning sit billedlige Udtryk!

For at det Hele kunde tage sig desbedre ud, havde alle Amtets Folgesvende lutter forgyldte Skjolde, og i dette Optog kom han til Britanien, hvor han ogsaa blev modtaget med kongelig Pragt, men da den brittiske Konge spurgde over Vorde, om Fenge levede endnu og var ved Helsen, mærkede han strax det var overflodigt at spørge til hans Befindende, som befandt sig i de Dødes Rige, og ved at spørge videre paa Vangs og Tværts om de nærmere Omstændigheder, opdagede han, at det var Fjengs Banemand han sad og talde med. Uagtet han nu ikke lod sig mærke med nogen Ting, var den Efterretning dog som et Tordenflag i hans Dre, thi han og Fenge havde indgaaet Fostbroderskab, og derved hellig lovet, at hevne hinandens Død, og det var da ingen lille Leiersvold han her kom i. Paa den ene Side raadte Fader-Hjertet ham til at fraae sin Daatters Mand, men paa den anden Side fordrede ikke blot Benskab, men især det hottidlige Bøste og de dyre Eder, som det agtedes for Nidingværk at bryde, at her maatte hverken Frændskab eller Svogerskab komme i Betragtning, og virkelig vandt Trofastheden Seier, saa han besluttede at holde sit Ord og opoffre sin Svigersøn. Da det nu imidlertid ogsaa ansaaes for et Nidingværk at krænke Glasfer-Retten, besluttede

Sjette Deel.

(24)



han at spille Sværdet i en Andens Haand, saa Amlet kunde fatte, og han dog synes uskyldig. Desaarjag skjulde han sit Forsæt, og holdt gode Minder med Skielmen bag Tret, i det han bad Amlet, hvis Snildhed han oploste til Skyerne, at reise hen og beile for sig til Dronningen i Skotland, som han saa indertig ønskede at faae i Steden for den klare Hustru, Døden nys havde berøvet ham. Sagen var nemlig den, at Kongen vidste godt, den Dronning var ikke alene for knipst til at gifte sig, men tilfide saa stolt og blodtørstig, at hun fatte et dødeligt Fiendskab til Enhver, som vovede at tale til hende om Kiærlighed, og iblandt alle de mange Beskere hun havde havt, var endnu ikke en Gæste sluppet bort med Livet.

Amlet var slet ikke uvidende om, hvad han vovede, ved at rygte saadant et Ord, men derfor vilde han dog ingenlunde vægre sig, og tog trostigt paa Rei med et godt Folgeskab, deels af hans egne Tjenere, og deels af Indfødte, som Kongen lod ham faae. De reiste da, og kom til Skotland, men da de nærmede sig Dronningens Slot, saae de en Eng liage tæt ved Reien, hvor de syntes det var bedst at bede lidt med Hestene, og Amlet blev saa indtaget af Stedets Indighed, at han ikke kunde modstaae Lyften til at hvile sig lidt i det Grønne, hvorfor han satte sine Bagter ud, og lagde sig ned i Engen, ved en sagte rislende Bæk, som døsede ham sødelig i Slummer. Det fik Dronningen Nys om, og sendte strax ti Ugersvende ud, som skulde bespeide de Fremmedes Færd og Føring, og imellem disse Speidere var der et opvakt Hoved, som vidste godt at narre Bagten, og var forvoven nok til at liste sig lige hen til Amlet, og nappe hans Skjold, og det gjorde han saa behændig, at uagtet Amlet havde Skjoldet til sit Hoved. Gierde, vaagne dog hverken han eller Rogen af alle hans Folgesvende. Ja, ikke dermed nok, men Skalken

